

ВОЛОДИМИР ПЛЮТИНСЬКИЙ: «ХОРОША СПРАВА – ДОБРОСУСІДСТВО»

Голова агрокорпорації «Зоря» В.А.Плютинський добре пам'ятає часи братньої дружби народів двох республік – України та Білорусі, часто у наших сусідів, тепер уже в незалежній державі-республіці Білорусь, він буває і сьогодні. Є що згадати й поміркувати є над чим одному з найдосвідченіших аграріїв України.

– Володимире Антоновичу, у своїй книзі спогадів Ви пишете, що з великою симпатією ставитесь до білоруських колег, присвятили саме білоруській тематиці чимало сторінок. Коли наші політики вважають за краще білоруську тематику обходити, Ви так не вважаєте, і свого позитивного ставлення до побачення у сусідній державі не приховуєте...

– Дійсно, в цій сусідній державі, колишньої союзної республіці, я бував неодноразово, познайомився з багатьма керівниками господарств, районів, областей, завжди відгукнувшись їхній гостинності. Спілкувався і з президентом Білорусі Олександром Лукашенко. На білоруській землі завжди тепло зустрічали не лише мене, а і делегації трудівників «Зорі». Обмін ними тоді став доброю традицією. Жаль, що зараз про це доводиться говорити в минулому часі, адже і зараз є чому дин в одного почититися. Заживлю, щоб не лише керівник, а і тракторист, доярка мали можливість побачити як господарюють в кращих господарствах.

– А коли відбулося Ваше перше побачення з Білоруссю?

– Давно. Мабуть, це був 1958 рік. Я тоді приїхав в сусідній республіці чимало кілометрів і мене вразила бідність сіл, запущеність в багатьох із них, і болота, болота. То був відгомін війни. Здавалося, цей край приречений бути десь на задвірках. Хотіло б зараз не говорити про минулу радянську систему, але в повенні роки було зроблено чимало: багато боліт осушили, асфальтовані дороги проклали, нове житло будували, колгоспи зміцнили. Усе це відбулося завдячуючи і колишнім керівникам республіки. До речі, деяких із них я

мав нагоду бачити, навіть спілкуватися.

– А кого конкретно маєте на увазі?

– Керівників республіки Кирила Трохимовича Мазурова – наприкінці 50-х початку 60-х років 1-го секретаря ЦК Компартії Білорусі. У 1965 році його замінив Петро Миронович Машеров. На жаль, він, у 62 роки, в 1980-му загинув в автомобільній катастрофі. Прекрасна була людина!

– А за яких обставин познайомились з Машеровим?

– Він любив спілкуватися

Зліва – направо: В.К.Старовойтов, В.А.Плютинський, В.Л.Бедуля.

з простими людьми, міг вертотом облетіти за день п'ять чи шість колгоспів, на ферму зайти, поговорити з доярками. Тому і людию добре знав, знав, чим живе народ. Саме таким керівником як Мазуров, Машеров, Кирило Трохимович, тільки люди повірили і почали напружено працювати.

Щодо зустрічі. Вона була випадковою. Я приїхав у колгосп «Рассвет» ім. Орловського (це Могильовська область), тоді там голоував дівчи Герой праці В.К.Старовойтов. І ось мені Василь Костянтинович каже: «Я, на жаль, вас зму-

госпу, який пам'ятає легенду повосного сільського господарства Білорусі Кирила Орловського».

– Скоріше всього, це так. В Зорі є вулиця, названа в його честь. Багато зорянців побували в «Рассвете», унілювалися – і вважали це великим успіхом, господарстві, творцем якого і був Кирил Прокопович. Нікому із наших навіть в голову не прийшло запитати: «А чому вулиця саме імені Орловського?».

Я їздив до Орловського вчитися господарювати, його «Рассвет» гримів на весь Союз. І він якось, не попередивши мене, в кінці травня 1951 року зненацька приїхав до нас, причому не поїхав в контору, а одразу на щойно збудований консервний завод. Всі будівельні роботи якраз були закінчені, нове обладнання вилізувало свіжою фарбою, територія заасфальтована. Ми ще не побудували тоді ідально, обідали в приміщенні лабораторії консервного. Орловський і каже за обідом своєму бухгалтеру: «І чого це у нас з тобою не хваило розуму зробити у себе щось подібне. А ще вихваляємося на весь світ, який в нас колгосп передовий!». І це сказала відома всій країні людина, Герой Радянського Союзу і праці. Ось який спосіб він винайшов, щоб нас похвалити!

Орловський належав до когорти великих особистостей в сільському господарстві. Я по сьогоднішній день гордий, що відношу себе до його учнів.

– Кого б іще до цих особистостей Ви могли б віднести?

– Я добре знав голову відомого господарства «Прогрес» Гродненської області Олександра Йоси-

повича Дубка. Не те що добре знав. Ми дружили. Пізніше він очолив Гродненську область, перед цим балотувався кандидатом у президенти Білорусі, в той же час мав потім хороші стосунки з Олександром Лукашенко (того тоді вперше обрали президентом). Жаль, що Олександр Йосипович пішов від нас.

Не могу без почуття глибокої поваги говорити про колишнього голову господарства «Оснежицьке» Брестської області Володимира Антоновича Ралька, дівчи Героя Соціалістичної Праці. Дві зірки Героя на грудях у Василя Костянтиновича Старовойтова та Володимира Леонтьовича Бедуля. З ними я зустрічався не один раз, ставилось до цих людей з глибокою повагою, хоч у кожного склалася своя доля.

Прекрасно працюють і представники більш молодшого покоління голів господарств, з якими я постійно спілкуюсь, душею радію їхнім успіхам. Багато років дружби пов'язують мене з головою кооперативу «Остремечеве» Брестської області, головою громадського об'єднання «Беларпромсоюз», членом Ради Республіки національних зборів Республіки Білорусь Олексієм Стелановичем Скакунем. В черговий раз ми з ним зустрічались всього декілька днів тому, і про те, що відбувається у білоруському сільському господарстві інформація як-то кажуть у мене з перших рук.

Ми можемо не врахувати досягнення господарства «Зоря» Гомельської області, де головою Володимира Андрійовича Дворнік: потужне тваринництво, переробні цехи.

Я дуже радий, що спілкуючись з цими людьми, відкриваю для себе нові імена білоруських господарників і самі господарства, такі як «Снов» Мінської області, «Брильово» Гомельської, «Октябрь-Гродно» «Обухово» Гродненської області. Недавно О.С.Скакун розповів мені про досягнення ще одного господарства, де головою Семен Борисович Шапіро (його батька я знав), хочу обов'язково побувати в ньому. Може це дивно прозвучить, але вчитися, переймати досвід треба в будь-якому віці і такого навчання я не цураюсь. Так от, повідали мені, що в цьому господарстві, яке має 6 тисяч гектарів землі, виробляють 20 тисяч тонн пташиного м'яса, практично все його переробляють на місці, мають великі прибутки.

Оцим моїм переліком список потужних господарств Білорусі не вичерпується. Тобто поруч, через кордон, є довід, який безумовно заслуговує на увагу. Не варто робити вигляд, що у нашому сільському господарстві все виглядає добре, нічого не потребує корективів. Як би там не було, умови Білорусі нам набагато ближчі, чим умови Америки чи Канади.

– Що, на Ваш погляд, ми

К.Т.Орловський на будівництві конюшні.

могли б запозичити у білорусів?

– Хочу сказати, що мені приємно чути, коли багато моїх білоруських колег говорять мені, що у свій час вчилися у мене і зорянський досвід став їм у пригоді. Стали вони і моїми однодумцями. Крупнотоварні колективні господарства, у яких є кадри, дисципліна, передові технології, толковий керівник здатні бути основою для вирішення продовольчого питання і в Білорусі, і в Україні. Наприклад, свого часу той же О.С.Скакун підраховував, що 300 таких сільгоспідприємств як «Остремечеве» із кількох тисяч, що є в республіці, здатні нагодувати країну і зробити її експортером продукції.

Звичайно, у нашій країні свій шлях. Але не на це треба акцентувати увагу. Говорити треба про те, як в сучасних умовах

В гостях у білоруських колег. Наші дні.

вчасних умовах навчитися ефективно господарювати. Ми у себе, в Україні, і колгоспи «запороли» і фермерство теж. І дуже-дуже надіємось, що нас з розкритими обіймами чекають у Європі. У ВТО дуже спішно вступаємо. Та якщо ми вступимо у ВТО, то наприклад, молоко, яке виробляють у приватному секторі, ніхто на переробку брати не буде. Бо не беруть у Європі на переробку молоко, коли корову доять руками. Так що перед тим як у ВТО вступати, треба перейти на цивілізовані технології. Ну це так, до слова.

Я нещодавно побував на святкуванні 60-річчя Мінського тракторного заводу. Незабутнє враження. Кожен із хвилини з конвеєра сходить трактор. Сьогодні один МТЗ виробляє

тракторів більше, ніж разом узяті 8 решта тракторних заводів СНД. А туди і наш Харківський входить. Я був у складальному цеху. Якість – світова. Освоїли випуск тракторів у 230 к.с. А це ті машини, що можуть конкурувати на наших полях з іноземними «Джон-Дірами» чи «Кейшами». Але наскільки дешевіша техніка. Я спілкувався з директором МТЗ Олександром Олексійовичем Глухим. Простий чоловік, але який чудовий господарник, людина. Скільки в його словах поваги до Лукашенка. Скажу так, відкинувши персоналії: якщо в будь-якій країні поважають свого президента, в цій країні можуть чогось і досягнути.

Приміром, президент Білорусі взяв під свій особистий контроль сільське господарство. Воно від цього прогало? Ні. Закликав на-

вести в усіх населених пунктах, на околицях належний санітарний стан. Вичистили Білорусь від сміття. Кому від цього гірше? Президент закликав у кожному селі побудувати по 5 котеджів. Котеджі можна дати молодому агроному, зоотехніку, трактористу. Що поганого, коли в країні в селі з'являється 50 тисяч котеджів для молодих сімей? І т.д.

Історична доля розпорядилася так, що Україна і Білорусь сьогодні незалежні держави. Але ми сусідні держави і для спілкування один з одним нам не потрібно вчити іноземну мову. Хороші сусіди обов'язково запозичать один в одного тільки щось дуже корисне.

Розмовляв
В.ПАРФЕНЮК.

З О.И.Дубком.